

Δανιήλ κεφ. 3

Οί τρεῖς Παῖδες στό καμίνι

Ἐπέστρεψε ἀπό τό σχολεῖο μελάγχολος. Ἄριστα εἶχε πάρει στό διαγώνισμα τῆς Φυσικῆς καί καλά πῆγε στό τέσσι τῶν Μαθηματικῶν πού ἔγραψαν σήμερα. Παρά ταῦτα, μέσα του μένει μιά μελαγχολία... Τίποτε δέν μπόρεσε νά τοῦ «φτιάξει» τή διάθεση· οὔτε καί ἐκεῖνα τά ἐπαινετικά λόγια τοῦ φιλολόγου του. Πιό πολύ ἀπό ὅλα ἤχοῦν ἀκόμη στά αὐτιά του τά λόγια τοῦ συμμαθητῆ του: «Ἀφῆστε τον, παιδιά, αὐτόν... Πάει ἀκόμη στό Κατηχητικό... Ἀποκλείεται νά ἔρθει μαζί μας... Μᾶλλον δέν τοῦ τό ἐπιτρέπουν...». Εἶχε τόση εἰρωνεία ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, τόση καταφρόνια τό βλέμμα του...

Βρεθήκατε, παιδιά, σέ τέτοια δύσκολη θέση νά σᾶς εἰρωνευτοῦν, νά σᾶς ἀπομονώσουν ἐπειδή πᾶτε στό Κατηχητικό καί στήν Ἐκκλησία; Εἶναι ἕνας ἀπό τούς πιό σκληρούς πειρασμούς γιά ἕνα παιδί πού ἐπιθυμεῖ νά εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Σέ τέτοιες ὥρες νά φέρνετε στόν νοῦ σας τούς **τρεῖς Παῖδες**. Τούς γνωρίζετε; Ἔζησαν στά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης οἱ τρεῖς νέοι πού τόλμησαν -μόνοι αὐτοί- νά μήν ὑπακούσουν στή διαταγή τοῦ εἰδωλολάτρη βασιλιᾶ, διότι ἀντιστρατευόταν στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ τους. Ἄδιαφόρησαν γιά τό τί ἔκανε τό πλῆθος τῶν ἀνθρώπων γύρω τους καί δέν λογάρισαν τό τίμημα.

Βασιλιάς τότε στήν απέραντη αυτοκρατορία τῆς Βαβυλώνας ἦταν ὁ **Ναβουχοδονόσορ**. Τό δέκατο ὄγδοο ἔτος τῆς βασιλείας του διέταξε νά κατασκευάσουν τό ἄγαλμά του -χρυσό καί πελώριο- καί νά τό τοποθετήσουν στήν πεδιάδα **Δειρά**. Καθώς πλησίαζε ἡ μέρα γιά τά ἐγκαίνια τοῦ ἀγάλματος, ἔστειλε ἀνθρώπους του νά καλέσουν ὅλους τούς στρατηγούς καί τούς ἄρχοντες τῆς αυτοκρατορίας, ὥστε νά εἶναι παρόντες στήν τιμητική αὐτή ἐκδήλωση.

Πραγματικά, τή μέρα τῶν ἐγκαινίων μαζεύτηκε πλῆθος πολύ στήν πεδιάδα Δειρά. Ἕνας κήρυκας (=ἐπίσημος ἀγγελιοφόρος) φώναζε δυνατά: «Ἀκοῦστε ὅλοι, σέ ὅποιον λαό καί φυλή κι ἂν ἀνήκετε, ὅποια γλώσσα κι ἂν μιλάτε, μόλις ἠχήσουν οἱ σάλπιγγες, οἱ αὐλοὶ καί οἱ κιθάρες καί ὅλα τά μουσικά ὄργανα, θά πέσετε νά προσκυνήσετε τό χρυσό ἄγαλμα πού ἔστησε ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ. Ὅποιος δέν πέσει νά τό προσκυνήσει, θά καεῖ ζωντανός μέσα σέ πυρακτωμένο καμίνι!».

Ἐφτασε ἡ μεγάλη ὥρα. Ἄρχισαν νά ἠχοῦν σάλπιγγες, αὐλοί, κιθάρες, διάφορα μουσικά ὄργανα. Ὅλοι πέφτουν καταγῆς καί προσκυνοῦν δουλικά τό χρυσό ἄγαλμα τοῦ βασιλιᾶ. Ὅλοι; Τρεῖς νέοι μένουν ὀλόρθοι. Αὐτοί δέν ἔπесαν νά προσκυνήσουν. Γιατί; Διότι αὐτοί προσκυνοῦν καί λατρεύουν μόνο τόν ἕνα καί ἀληθινό Θεό.

Κάποιοι Χαλδαῖοι ὅμως, δίχως νά χάσουν χρόνο, σπεύδουν νά τούς καταγγείλουν στόν Ναβουχοδονόσορ.

- Πολυχρονεμένη μας βασιλιά, ἔβγαλες διαταγή ὅποιος ἀκούσει τόν ἦχο τῆς σάλπιγγας, τοῦ αὐλοῦ καί τῆς κιθάρας καί ὅλων τῶν μουσικῶν ὀργάνων καί δέν πέσει νά προσκυνήσει τό χρυσό ἄγαλμά σου νά καεῖ ζωντανός μέσα στό πυρακτωμένο καμίνι. Κάποιοι Ἰουδαῖοι, στούς ὁποίους ἔχεις ἐμπιστευτεῖ ἀξιώματα μέσα στή χώρα μας -ὁ **Σεδράχ**, ὁ **Μισάχ** καί ὁ **Ἀβδεναγώ**-, δέν ἔδειξαν ὑπακοή στήν ἐντολή σου. Δέν λατρεύουν τούς θεούς σου καί δέν προσκυνοῦν τό ἄγαλμα πού ἔστησες.

Ὁργίστηκε ὁ Ναβουχοδονόσορ. Ζήτησε νά φέρουν μπροστά του τούς τρεῖς νέους.

- Ἀλήθεια, Σεδράχ, Μισάχ καί Ἀβδεναγώ, δέν λατρεύετε τούς θεούς μου καί δέν προσκυνεῖτε τό χρυσό ἄγαλμα πού ἔστησα; Τώρα, λοιπόν, εἰτοιμαστεῖτε, μόλις ἀκούσετε τόν ἦχο τῆς σάλπιγγας, τοῦ αὐλοῦ καί τῆς κιθάρας καί ὄλων τῶν μουσικῶν ὀργάνων, νά πέσετε νά προσκυνήσετε τό χρυσό μου ἄγαλμα! Ἄν δέν προσκυνήσετε, τήν ἴδια ὥρα θά σᾶς ρίξουν στό πυρακτωμένο καμίνι. Καί τότε νά δοῦμε ποιός Θεός θά σᾶς σώσει ἀπό τά χέρια μου!

- Ὑπάρχει, βασιλιά, Θεός στούς οὐρανούς, τοῦ ἀπαντοῦν ἀτάραχοι οἱ τρεῖς νέοι, αὐτός πού ἐμεῖς λατρεύουμε. Καί ἔχει τή δύναμη νά μᾶς σώσει ἀπό τό πυρακτωμένο καμίνι, νά μᾶς γλυτώσει ἀπό τά χέρια σου. Ἀλλά κι ἂν ἀκόμη δέν μᾶς σώσει, νά τό γνωρίζεις, τούς θεούς σου δέν τούς λατρεύουμε καί τό ἄγαλμα πού ἔστησες δέν τό προσκυνοῦμε.

Γεμάτος θυμό ὁ Ναβουχοδονόσορ διατάζει:

- Ἐπαπλάσια νά καεῖ τό καμίνι! Κι ἀφοῦ δέσετε τόν Σεδράχ, τόν Μισάχ καί τόν Ἀβδεναγώ, ρίξτε τους στή φωτιά!

Ἡ διαταγή του ἐκτελεῖται ἀμέσως. Δένουν τούς τρεῖς νέους καί τούς ρίχνουν στό πυρακτωμένο καμίνι πού τώρα καίει ἐπαπλάσια.

Ὅμως, τί βλέπουν καί τί ἀκοῦν; Οἱ τρεῖς νέοι περπατοῦν μέσα στή φωτιά, κινοῦνται ἀνάμεσα σίς φλόγες δίχως νά καίγονται! Δέν εἶναι τρεῖς, ἀλλά τέσσερις! Κι ὄχι μόνο δέν βογγοῦν, ἀλλά ὑμνοῦν καί δοξολογοῦν τόν Θεό τους!

Ἐκπληκτος ὁ Ναβουχοδονόσορ σηκώνεται ἀπό τόν θρόνο του.

- Τρεῖς ἄνδρες δέν ρίξατε στή φωτιά δεμένους; ρωτᾷ τούς μεγιστάνες του.

- Πράγματι, βασιλιά.

- Μά ἐγώ βλέπω τέσσερις νά περπατοῦν μέσα σίς φλόγες δίχως δεσμά, καί ἡ φωτιά δέν τούς πειράζει καθόλου! Ὁ τέταρτος μάλιστα

ἔχει ὄψη θεϊκή!

Πλησιάζει ὁ Ναβουχοδονόσορ σὸ καμίνι καί ἀπευθύνεται σὺς τρεῖς νέους:

- Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγώ, δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, βγεῖτε ἀπὸ τῆ φωτιά καί ἐλάτε κοντά μου!

Οἱ τρεῖς νέοι βγαίνουν ἀπὸ τὸ καμίνι ἀπέραχτοι, ἀνέγγιχτοι ἀπὸ τίς φλόγες! Μαζεύονται γύρω τους οἱ σατράπες, οἱ στρατηγοί, ὅλοι οἱ ἄρχοντες καί τούς παρατηροῦν προσεχτικά. Οὔτε μιά τρίχα τους δέν κήκε οὔτε τὰ ροῦχα τους πειράχτηκαν οὔτε κἄν μυρωδιά φωτιᾶς δέν πῆραν πάνω τους!

Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁμολογεῖ:

- Εἶναι εὐλογητός ὁ Θεός τοῦ Σεδράχ, τοῦ Μισάχ καί τοῦ Ἀβδεναγώ! Ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καί ἔσωσε τὰ παιδιὰ του, διότι ἔμειναν πιστά σ' αὐτόν. Προτίμησαν νά παραβοῦν τὴν ἐντολή τοῦ βασιλιᾶ καί νά παραδοθοῦν στὴ φωτιά, παρά νά λατρεύσουν καί νά προσκυνήσουν ἄλλον θεό ἐκτός ἀπὸ τὸν δικό τους.

Ἐβγαλε τότε διάταγμα ὁ βασιλιάς γιὰ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία του: «Κάθε λαός καί κάθε φυλή, ὅποια γλώσσα κι ἂν μιλά, νά μὴν ξεστομίσει καμιά βλαστήμια ἐναντίον τοῦ Θεοῦ τῶν Σεδράχ, Μισάχ καί Ἀβδεναγώ! Διαφορετικά θά τιμωρηθεῖ μὲ θάνατο καί θά χάσει τὴν περιουσία του. Διότι δέν ὑπάρχει ἄλλος θεός πού νά μπορεῖ νά σώζει μὲ τέτοιο θαυμαστό τρόπο τούς δικούς του».

Ὅσο γιὰ τούς τρεῖς νέους, τούς τίμησε ὁ Ναβουχοδονόσορ μὲ ἀκόμη μεγαλύτερα ἀξιώματα.

Ἡ ἐποχή μας, παιδιὰ, μοιάζει συχνά μὲ τὴν πεδιάδα Δειρᾶ. Ὑψώνονται κατὰ καιροὺς διάφορα εἶδωλα καί τὰ πλήθη πέφτουν δουλικά νά τὰ προσκυνήσουν (*κάνουμε μιά ἀναφορά στὴν ἐπικαιρότητα, σὰ εἶδωλα τῆς ἐποχῆς, βλ. Βοήθημα Μέσου Κατηχητικοῦ «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου», σ. 108-112*). Κάποιες φορές κάνει δυναμικὴ τὴν ἐμφάνισή της καί ἡ ἀθεΐα. Ζητᾷ νά τρομάζει τὰ πιστὰ παιδιὰ

τοῦ Θεοῦ, νά δειλιάσουν, νά μήν τολμοῦν νά μιλοῦν γιά τήν πίστη τους. Καταφρονεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί παρουσιάζει τήν ἄμαρτία -ἀκόμη καί τή διαστροφή- σάν κάτι τό θεμιτό καί δελεαστικό, σάν κάτι τό φυσιολογικό καί κοινῶς ἀποδεκτό.

Ὅποιος τολμᾷ νά ἀντισταθεῖ, νά διαφοροποιήσῃ τή θέση του ἀπό τό πλῆθος, νά μή γίνει ἓνα μέ τή μάζα, ρίχνεται **σέ ἓνα πυρακτωμένο καμίνι: στήν εἰρωνεία καί στήν ἀπομόνωση**. Δέν καῖνε λιγότερο ἀπό τή φωτιά οἱ φλόγες τῆς εἰρωνείας καί τῆς ἀπομόνωσης. Στοιχίζει πολύ σέ ἓναν ἔφηβο νά τόν σχολιάζουν εἰρωνικά καί νά τόν ἀπομονώνουν ἀπό τήν παρέα. Κάποιοι δέν τόν ἀντέχουν αὐτόν τόν πειρασμό καί ὑποχωροῦν παραβιάζοντας τίς ἀρχές τους, παρότι δέν θά τό ἤθελαν. Ἀλλά ὑπάρχουν καί ἐκεῖνα τά παιδιά πού ἀντιστέκονται· ὅποιο κι ἄν εἶναι τό τίμημα, ἀγωνίζονται σταθερά νά μήν παρεκκλίνουν ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Σ' αὐτά τά παιδιά -ὅπως τότε σούς τρεῖς Παῖδες- ὁ Θεός στέλνει τόν ἄγγελό του. Μέσα στή φωτιά τούς χαρίζει **δρυσία**, τούς χαρίζει **χαρά καί ἐνθουσιασμό!** Ἐκπληκτοί παρακολουθοῦν οἱ ἄλλοι τά πιστά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Πῶς δέν παρασύρονται ἀπό τό ρεῦμα τῶν πολλῶν; Πῶς βρίσκουν τή δύναμη νά διαχωρίζουν τή θέση τους ἐκφράζοντας τήν προσωπική τους ἄποψη καί ὑπερασπίζοντας τά ἰδανικά τους; Πῶς δέν συμμετέχουν ἄκριτα σέ ὅ,τι κάνει ἡ τάξη, ἀλλά μένουν σταθερά στίς ἀρχές τους καί ἀποφασίζουν πάντοτε μέ κριτήριο τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Ἐμεῖς, παιδιά, ἀνήκουμε σ' αὐτούς πού ἔχουν τό σθένος νά ἀντιστέκονται στή δύναμη τῆς μάζας; Πῶς θά μπορούσαμε, σ' ἀλήθεια, νά τό πετύχουμε; Πῶς νά μένουμε ἀνεπηρέαστοι, σταθεροί καί ἀνυποχώρητοι;

Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν καθημερινή μας προσπάθεια. Θυμηθεῖτε πῶς οἱ τρεῖς Παῖδες ἦταν ἐκεῖνοι οἱ νέοι πού ὅταν βρέθηκαν αἰχμάλωτοι στή Βαβυλώνα, μαζί μέ τόν Δανιήλ, ἀρνήθηκαν νά

φάνε από τά βασιλικά γεύματα, διότι τό απαγόρευε ή θρησκεία τους (βλ. *Μάθημα* 7^ο). Τότε πρόβαλαν τήν πρώτη τους αντίσταση. Σάν ήρθε αργότερα ή ώρα, βρῆκαν τή δύναμη νά προβάλουν ακόμη μεγαλύτερη αντίσταση· μέσα σέ όλο τό πλήθος τόλμησαν νά διαχωρίσουν τή θέση τους καί ἔμειναν ἀπροσκύνητοι.

Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, παιδιά, μπορούμε κι ἐμεῖς **νά γυμνάζουμε τόν ἑαυτό μας πρώτα σέ μικρότερα ἀγωνίσματα, γιά νά πετύχουμε αργότερα καί μεγαλύτερες νίκες.** Ἄν, γιά παράδειγμα, προσπαθοῦμε νά τηροῦμε τίς νηστεῖες πού ὀρίζει ή Ἐκκλησία μας, ἄν καθημερινά ἀγωνιζόμαστε νά λέμε «ὄχι» στό ψέμα, στόν θυμό, στά ἄπρεπα λόγια, σέ ὅ,τι δέν ἀρέσει στόν Θεό μας, τότε μέ τή δική του δύναμη θά κατορθώσουμε ὅταν χρειαστεῖ νά προβάλουμε καί μεγαλύτερη ακόμη αντίσταση.

Συμπαραστάτες στόν ἀγώνα μας θά ἔχουμε πάντα τούς τρεῖς Παῖδες καί ὄλους τούς Ἁγίους μας. Θά μᾶς βοηθάει καί θά μᾶς ἐνθαρρύνει, ἐπίσης, ὁ φύλακας ἄγγελός μας. Κι ακόμη, θά χαίρεται γιά μᾶς καί θά μᾶς εὐλογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός! Τότε, παιδιά, ξέρετε πῶς θά μᾶς φαίνονται οἱ εἰρωνεῖες αὐτοῦ τοῦ κόσμου;... Σάν **τά παράσημα τοῦ πολέμου** (βλ. Μθ 5,11-12)!

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Πορεία πίστεως» ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β΄», σ. 124, CD «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν», ἀρ. 5, βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εἰκόνα καί ἀπολυτίκιο τῶν τριῶν Παίδων.*
2. *Ἀφίσα-ἐνθύμιο μέ τίς Κυριακές τοῦ Τριωδίου.*
3. *Παιχνίδια: α) ἀναγνώριση σημαίας
β) παροιμίες.*
4. *Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου καί προβολή.*